

Rahimem dosti

Matjaž Pikalo

Pesmi

Grebeni

Iz prahu sončnih žarkov sem, fant,
mežikajočih, moja žena hodi okrog v
gatkah. Detonacije duše so tukaj
pogoste, ko pišem, vlada mir. Zato

živim na otoku, na grebenih. Stopala
polagam na skale previdno, da se ne
ubijem. Otroku pojem uspavanke, čuvam
ovce, da mi jih ne odnese Polifem,

ki biva zgoraj v špilji. V jami so
kosti, na kamnih kače. Figovec ne daje
več plodov, komaj da živi sebe. Širina

morja je neizmerljiva, Zemlja je modra.
Mravlje me grizejo pri živem telesu,
mokre sanje imam. Konec je v tebi, fant!

Orientacija metuljev

Metulji izumirajo,
 njihove smrti so oranžne.
 Za nočni let
 ne potrebujejo svetlobe.
 Orientacija metuljev je smrt.
 Vedno letijo proti njej.
 Spomnim se,
 da smo si na vasi v hribih
 ponoči še svetili z baterijami
 in hodili bosí.
 Orientacije nismo niti slutili.

Sončne ure se ne da premakniti,
 vedno kaže svoj čas,
 uro, ki je, ki pride.
 Starci pri morju nosijo kanotjere,
 picigin v Dobri vodi
 je odgovornejši od tistega v Kaliforniji.
 Deklice imajo lase do riti,
 ponoči hodijo grozdje krast.
 Njihova orientacija je nezmotljiva,
 žene jih strast.
 Slan obraz imam,
 avgustovska svetloba je oranžna.
 Vedno gremo proti njej.

Vidčevo sporočilo

Belo pero v laseh
 označuje vidca.
 Njegovo sporočilo je:
 kača je dvignila glavo,
 po vodni gladini plava,
 z repom bo udarila po njej,
 veliko nedolžnih bo
 vrglo v zrak.
 Otrokova duša je bela
 in nedolžna.
 Pesem, ki jo izrekam
 in rišem na njegovo dlan,
 me je pretresla
 kakor vidčevo sporočilo
 v sanjah.
 Zato jo navajam v celoti:
 Križ kraž
 kralj Matjaž
 daj mi groš
 bom kupil nov nož
 luknjo zvirtal
 poč poč poč.

Kam bežijo divje ovce?

Divje ovce bežijo,
 čolni na odprtem
 so prazni.
 Vas je mrtva,
 segreta od dneva.
 Rdeča žoga
 pada,
 travnični konji
 letijo.
 Kri je sveta.